

Oracolul

Alecu Donici

Întru un templu idolesc,
Era un zeu de lemn cu dar prooroces;
El sfaturi și povețe la tot poporul da:

Pentru aceasta sta
În aur și argint, spre slavă ferecat,
De jertfe-mpresurat,
De ruge asurzit
Și de miroazme-nădușit.

Toți în oracolul credea, fără-ndoială.
Dar deodată, vai! ce lucru de sminteală!

Oracolul slăvit
Cu totul s-au schimbat și s-au nimicnicit.
În loc de adevăr, el tot minciuni croia
La cei ce mângâieri sau sfaturi îi cerea.

Iar pricina era:
Că-n zeul cel deșert un jertfitor intra
Și, de avea el minte,
Apoi oracolul rostea cerești cuvinte.
Dar când intra în zeu
Vreunul nătărău,
Atuncea vai de cei
Ce mai credeau în zei.